

Scénář rozhlasové reportáže

Základní škola 28. října Příbram

Připravili: Sabina Karlíková, Dominika Hámořská, Dominik Vršek, Jan Vojtek, Jan Pech

Žák: Dne 15. ledna 2019 jsme nahrávali s paní Věrou Dvořákovou narozenou roku 1948. Narodila se do rodiny úředníka a prodavačky. Její otec byl poslán na nucené práce do Ostravy, odkud se vrátil jako zapřísáhlý komunista. Své dětství prožila ve Strakonících spolu se dvěma bratry, avšak později se přestěhovali do Příbrami.

„Měli jsme pionýrské šátky ušité z nacistické vlajky... Ta byla červená, odpárali tedy z ní Hakenkreuz a moje tetička byla švadlena, tak z ní ušila bratrovi a tatínkovi trenýrky a ještě červené pionýrské šátky jsme z toho měli. Ona to byla taková docela kvalitní praporovina.“

Žák: Ještě před maturitou vstoupila do strany. Nicméně po událostech roku 1968 se rozhodla odstoupit, někteří jí ovšem říkali, že se jí to nemusí vyplatit.

„Když jsem řekla, že ze strany vystupuji, tak mi to rozmlouval, že se mi to může později nevyplatit. Byla jsem rozhodnutá, že s tím nesouhlasím, že ve straně nemůžu být.“

Žák: Celý svůj život pracovala na gymnáziu jako učitelka deskriptivní geometrie a matematiky. Jako třídní učitelka se musela jít klanět se svou třídou do pietní místnosti zemřelým sovětským soudruhům. Na gymnáziu zasahovala studentům do výběru vysokých škol KSČ.

„V klasifikačních arších jsme museli mít označení. Velké D bylo, že jeden z rodičů byl a stále je dělníkem. Malé d znamenalo, že alespoň jeden z rodičů byl, ale už není dělníkem. Z(et) bylo podobně pro zemědělství a O bylo pro ostatní...“

Žák: V roce 1989 se účastnila několika stávek. V Příbrami také pomáhala založit Občanské fórum.

„A pak byla takzvaná generální stávka, kde všichni, kdo chtěli, tak se sešli na náměstí ve Staré Příbrami; ten ošklivý dům, to býval Okresní výbor strany... A celé náměstí se v jednu chvíli prostě otočilo k vchodu, k tomu baráku zády.“

Žák: Paní Dvořáková si nyní užívá klidný život po boku své matky v Příbrami. A dnešní generaci vzkazuje tato slova:

„Myslím, že člověku by mělo jít o něco víc než jen o soukromý, osobní život a prospěch, a aby; ona jsou to vzletná slova; ale aby měl nějaký cíl, čeho chce dokázat, co by nesloužilo jenom jemu samotnému k uspokojení a obohacení.“